

Mirosław Welz

U r. 1966 r. w Krośnie, mieszka w Iwoniczu-Zdroju. Jego wiersze zamieszczono w licznych antologiach. Píše również teksty piosenek. Członek Związku Literatów Polskich. Wydał dziewięć tomików poezji: *Bieszczadzka rapsodia* (2005), *Kapliczki i wiersze* (2010), *Żyje się* (2012), *Idziemy Bieszczadem* (2012), *Jeszcze* (2013), *Z Norwidem idę* (2013), *Po drodze* (2014) [nagroda Złotego Pióra], *Bieszczady, poezja i blues* (2015), *Na wzór na podobieństwo* (2015).

Smycz

Biegnę na luźnej smyczy
Nie szarpnię nie uciekam
Nie warto

Mój pan jest obok
Nie wolno tylko
Patrzyć mu w oczy

Słucham komendy
Wiem jak smakuje
Bezdonna wolność

Trzymam się nogi
Choć nozdrza czują
Tysięczny trop

Biegnę na luźnej
Niepotrzebnej smyczy
Jak dobry pies

Nic takiego

Janowi Tulikowi

Zadzwonił telefon
Ktoś pochwalił słowa piosenki
Nic takiego

Na stole początek wiersza
Kartka napisać dwa nowe teksty
Niezapłacone marzenia

Usta gotowe do krzyku
Wiersz może poczekać
Człowiek w lustrze odwraca wzrok

Nic takiego

Enter

Nie wiem czy jesteś
Codziennie upada
We mnie człowiek

Niepewny czy umiesz
Czytać z ust
I czy pisanie
Jest nieśmiertelne

Choć pono
Enter

Dobre anioły

Dobre anioły
Gdy są zmęczone
Lecą do nieba

Nie mają skrzydeł
Właściwie wcale
Nie są podobne

Można je poznać
Tylko po sercach
Które zostają

Nawet gdy one
Muszą odlecieć

Teresa Paryna

Urodziła się w Sońnicy Jarosławskiej (jej rodzina wywodzi się pod Lwowa), mieszka w Przemyślu. Autorka kilkunastu książek poetyckich, wiersze publikowała w ponad 40 almanachach, antologiach oraz w prasie ogólnopolskiej i polonijnej. Píše również opowiadania, prozę poetycką i felietony. Laureatka wielu konkursów poetyckich. Jest członkiem Związku Literatów Polskich.

Nadzwyczajnie zwyczajna

Pamięci Stasi Kopiec

Nigdy się nie kryłaś
za tajemniczą czerń.
Nie wciągałaś na twarz
wyniosłej miny...
Nie grałaś poestessy
z liliową mgielką w oczach.

O, jak dobrze,
że nie zadreślaś swą wielkością
siebie i innych.
Wiedziałaś, że Bóg
pysznym się sprzeciwił
i rozdaje jak chce...
Przecież dobrze znałaś
przypowieść o liliach polnych.

Byłaś jak liche źdźbło –
w zażyłości z wiatrem,
w przyjaźni z ptakami.
Tylko Ty potrafiłaś
zgrzebną codzienność
ubierać w gwiazdy...

Nadzwyczajnie zwyczajna,
Poetka chłopskiej doli.

lipiec 2015

Zimowy sen

Pamięci poetki Anny Nowak

Z zadyмки śnieżnej wyszła Anna
z romantyzmem
międko upiętym w kok.
Przez taflę czasu się przebija,
jakby się śmierci wykupiła.
Szał z śnieżnej mgły
jak wiersz rozwija –
biały, liryczny
z sercem i lżą...
– Jesteś, wróciłaś,
tak czekałam Anno, Aniu...
Wtem postać Anny się rozplywa,
dzwoneczki sań ucichły w dali.

Urywa się zimowy sen.

Nowych dni zamieć
wciąż przed nami.
Jak grudkę śniegu
czas kruszy pamięć...

luty 2009

Kilka pytań do...

Pamięci Stasi Kopiec

Jaki szyfr modlitwy
otworzy te drzwi,
za którymi
rozczytujesz wieczność?

Czy w ciszy nieba
jest więcej poezji?

Jaki kształt ma wieczność
koła czy trójkąta?

Czy już wiesz, kto przyniósł
Robertowi fiołki?

Nie odsłoni tajemnic
ostrze błyskawicy
ni różdżka szarlatana...
Ślepo wierni tej ziemi
wróżyły
z linii papilarnych,
z fusów kawy
i wciąż nam się płące
boskie z cesarskim...

październik 2013

Z wiejskiego pejzażu

Wejść do wiersza
wprost z wiejskiego pejzażu
w podskokach dzieciństwa
co nie udaje
nadętej mądrości
zarozumiałej wiedzy
fałszywej dobroci.
Co ma w nosie sławę
a sztywne konwenanse
zostawiło w lesie.

Stanąc boso
bez sztywnej fryzury
w sukience poplamionej
pierwszymi czereśniami
bez zielonego pojęcia
co w salonach piszczy.

Wcisnąć się w szczelinę
tę szczęśliwą jeszcze
bo przed pogrzebami...

czerwiec 2009

Celina Depa

Mieszka w Raławce. Pracuje w Rzeszowie. Debiutowała w 2001 r. Wydała cztery tomiiki poezji: *Apokryfy życia* (2002), *Narkotyk babiego lata* (2003), *Jacht powrotnych ptaków* (2005) i *Tak wiele* (2007). Aktywnie uczestniczy w życiu społecznym i artystycznym. Jest członkiem Związku Literatów Polskich.

Bliskość

gdy wchodzisz w progi domu
niepokój samotności staje się spokojem

blask zagłada wesołość przez okno
szyby nie wilgotnieją oddechem spojrzeń

znów tkamy płótno
barwiąc przędzę uśmiechem
co jest pocałunkiem dla zbląkanym oczu

zbieram nici odcienie
strumienie barw
pakuję w poduszkę jak puszyste pióra

przytulam do niej sen
by osuszył wyciszoną łzę
i odleciał na skrzydłach nocy
muskając dobroć ciepłem

Ponad

powiedziałeś
że czerwony płatek róży
jest ponad wszystko

ponad
czarną mgłę wątpliwości
ponad
nieproszone kłopoty codzienności

i mówisz tak od lat
nie żalując cierpliwości
i czułości dobrego spojrzenia

przez oczy naszego domu
patrzę na drzewa
poruszające rękami
oddalających się dni

która to już rocznica
ich i naszego trwania
razem czy obok siebie

czy początek to dnia
czy cień pada już ukosem
na różowe wrzosey jesieni
pokryte żywicznym werniksem
wzajemnego zrozumienia

Ewa Romanek

Mieszka w Uhercach Mineralnych w Bieszczadach, gdzie pracuje jako opiekunka środowiskowa. Píše wiersze i bajki dla dzieci. Debiutowała w antologii bieszczadzkiej *Dźwiękosłowa* (2013), wydanej w ramach festiwalu Natchnieni Bieszczadem. Swoje wiersze prezentowała między innymi w ramach spotkań poetycko-muzycznych zorganizowanych w Lesku w 2015 roku przez poetów Adama Ziemiannina i Mirosława Welza.

Chuśle

Chwile są ulotne
jak smak dobrego piwa
żyją tylko przez chwilę
zostają wspomnieniem
pod kłosem pamięci

Tylko wtedy jesteście
zakochani szczęśliwi jacyś
pozostaje goryczka
posmak starego piwa...
ziewtrzałe życie

Pożegnanie

Ostatni dzień
ostatnia noc
ostatnia myśl
na jawie
a potem nic
i ciemność już
drewniany krzyż
na trawie

I tylko łąza
na twarzy twej
mówi że to już koniec
na tyżce dnia
i w misce słów
odstawiasz swoje dłonie

Mirosław Osowski

Autor 12 książek, w tym 2 tomików poetyckich – *Jesień* (2009) i *Jesień 2* (2010) oraz powieści i zbiorów opowiadań: *Tomasz* (2002), *Swinobicie* (2003), *Domki z kart* (2004), *Tamte lata* (2005), *Powołanie* (2006), *Z nieba do piekła* (2007), *Szychta* (2010), *Saga rodu Oryszów. Cz. I. Powroty* (2014), *Saga rodu Oryszów. Cz. II. Zawiedziona miłość* (2015), *Saga rodu Oryszów. Cz. III. Człowieczy los* (2016), a także wspomnień – *W krainie dzieciństwa* (2012) i *Uniwersyteckie lata* (2013). Laureat nagrody Złotego Pióra.

GOŁĘBIE

(fragment 3. części *Sagi rodu Oryszów* zatytułowanej *Człowieczy los*)

Było gorące letnie popołudnie. Orysz siedział w cieniu na podwórzu na ławce, która stała tuż pod oknem i zagwizdał na swoje gołębie, by zleciały z dachu. Niewielkie stadko przyfrunęło mu pod same nogi. Przyglądał się im z uśmiechem i bawił. Rzucił garścią ziarna, które szybko zniknęło w gołębiczych gardziolkach.

– Te twoje gołębie zjadają żarcie, które mamy dla kur i kaczek. Ja nie będę karmić tych twoich darmozjadów. Kup sobie pszenicę, to będę im dawała – krzyczała Renata, idąc do ogródka po jarzyny.

– Akurat, już ci zjadają. Ee, takie gadanie.

– A co myślisz?... A pożytku z tego żadnego. Już mama to nieraz mówiła. Tylko, jak to ona, zносиła to wszystko cierpliwie.

– Uuu! Żadnego! Mało to rosółków macie w niedzielę. A pieczonych gołąbków mało zjedliście?

– Ale ja się brzydzę jeść młodziaki – i Renata szybko znikła za śmietnikiem oddzielnym od ogródka zielonym bzem.

– Ale twój chłop i dzieci jakoś się nie brzydzą. Co? – wykrzykiwał jeszcze, mimo że córka była już daleko.

Dorzucił jeszcze gołębiom pszenicy wziętej garścią z porzucanego już nieco blaszanego garnka. Były upierzone w różne kolory: biały, czerwony, szary, nawet żółty i niebieski. Jedne miały długie, inne krótkie dzioby. Podobnie było z szyjkami. Jedne były dłuższe, drugie krótsze. Cała różnorodność, jaką może stworzyć tylko natura. Sam się temu dziwił. Skąd to wszystko? Ta różnorodność wszelaka? Gołębie hodował od najmłodszych lat. Jak tylko sięgał pamięcią do czasów dzieciństwa i młodości, miał je zawsze.

Mimo że utykał na jedną nogę, to potrafił wdrapać się za nimi do każdej, najmniejszej dziury. Ile razy przeklinała go za to matka, bojąc się, żeby nie spotkało go jeszcze większe nieszczęście. A ile ojciec, a potem ojczym. Ho-ho! A ile razy spadł z drabiny na ziemię, po pękł szczebel, po którym się wspinał, szkoda mówić. A jednak to go nie wystraszyło ani nie przeraziło. Dalej wlażył tam, gdzie nie powinien. Jeśli gołąb mu się podobał, gotów był za niego dać wszystkie pieniądze. Bo to mało ich zresztą nakupił? A ile stracił. Ho-ho-ho! Przywoził je nawet z Łodzi i z Łęczycy. Wyrwał im lotki, by nie uciekły. Łączył je w pary. Trzymał miesiącami w klatkach. Ale były takie, że wychowały potomstwo i tak poszły w świat do rodzinnego gniazda. Do tego razem z młodymi. Stracił na gołębie niemało pieniędzy. Ho-ho! A jednak nigdy się ich nie wyrzekł. To była – jak mawiał do rodziny i znajomych – jedyna jego radość i rozrywka. Oprócz kart, które były jego drugą pasją. Miał się też przed innymi chłopakami i kolegami czym pochwalić. Bo co, miał tylko butami i sklepem, warsztatem? Ee! Gadanie!